

тѣхъ да сѧ ползочка, той пренебрегава она залогъ, кой-то му е Богъ вручилъ; той презира волѣж-тѧ Божіа, волѣж-тѧ на вѣчный-атъ Отецъ; за ради лоша-вый-атъ пѣтъ, кой-то е подалъ на свой-атъ духъ, пада въ неизбежна погивель.

Но какво-то е отъ една страна безумно да за сичко отъ Бога чекаме, а нищо сами да не работиме; какъ-то е неразумно да очекаме сичко-то си благо-получіе земно отъ какъвъ добъръ случай, а не отъ трудолюбіе-то и прилѣжаніе-то, отъ мѣдро-то устрое-ніе и щедливость-тѧ: исто тѣй е отъ другъ-тѧ страна безумно, да сѧ въ сичко на себе и на своѣ-тѧ снага надѣеме, а никакъ и въ нищо на Божіѣ-тѧ милость. Що сме нѣмъ безъ Него? Колко бы бы-ли нѣмъ бѣдни, кога не бы Той наши-те трудове бла-гословилъ, кога не бы той сички-те обстоятелства въ животъ-атъ ни тѣй управилъ, що-то сичко оно-ка, за кое-то сѧ трудиме полезно да бѣде! Залу-ду полива земледѣлецъ-атъ нивѣ-тѧ си съ потъ-атъ, кой-то пада отъ чело-то му: дъждъ, бури и градъ могатъ сичко да упропастантъ. Залуду разсѣждава-ме, какъ щеме себе, свое-то домородіе да направиме благополучно: препречили сѧ намъ пѣтъ-атъ странни челоуѣцы съ противни-те си мнѣніа, и побѣркали сѧ ни сички-атъ планъ, защо не сѧ нищо знавали, що сме нѣмъ мыслили. Отъ тамо е и излѣзла она старая съ безбройны случаи потвѣрждена притча (по-словица): Челоуѣкъ предполага а Богъ расплага!

Найважніи случаи въ наши-атъ животъ често не сѧ нищо друго, но слѣдства отъ такыва обстоятел-ства, кой-то ни накрай память-та си несме имали, и кой-то за нищо несме дръжали. Често сѧ догажда,